

адміністрування податків не повинне впливати в цілому на функціонування неприбуткового громадського об'єднання.

Наступним спірним питанням, є питання повноважень податкових органів звертатися до суду з позовами про припинення громадського об'єднання. Займаючи позицію про відсутність у останніх вказаного права, суди в одних випадках відмовляють у задоволенні позову, а в інших – взагалі відмовляють у відкритті провадження в адміністративній справі. Отже, навіть в процесуальних питаннях наявні суперечності.

2. Спори, пов'язані з припиненням громадського об'єднання за позовами державних податкових органів через наявність в ЄДР запису про відсутність юридичної особи за вказаною юридичною адресою.

Із положень ст. 20, ст. 21, ст. 67 ПК України випливає, що контролюючі фіскальні органи мають право звертатися до суду з вимогами про припинення юридичної особи не в усіх випадках, визначених Законом про реєстрацію, а лише в тих випадках, коли звернення до суду із позовом зумовлено необхідністю виконання покладених на них завдань і функцій, а використовувати свої повноваження вони можуть лише з метою, з якою це повноваження надане.

Отже, на думку деяких суддів, припинення юридичної особи є одним із заходів, спрямованих на запобігання порушення податкового законодавства або його припинення, а не засобом забезпечення обліку платника податків.

Взагалі, сама по собі наявність в Єдиному державному реєстрі запису про відсутність юридичної особи за вказаним її місцезнаходженням не є свідченням провадження платником податків діяльності, спрямованої на ухилення від оподаткування, а відтак не повинна бути матеріально-правовою підставою заявленої податковим органом вимоги щодо припинення юридичної особи.

Отже, аналіз судової практики у справах, пов'язаних із припиненням громадських об'єднань дає змогу зробити висновок, що судами в цілому правильно застосовується законодавство, однак все ж таки трапляються випадки помилкового застосування судами першої інстанції норм матеріального та процесуального права, що як наслідок призводить до скасування таких судових рішень.

Можемо зробити висновок, що з метою формування єдиної і правильної судової практики застосування норм законодавства при вирішенні спорів з приводу припинення громадських об'єднань є доцільним створення офіційних рекомендацій щодо вирішення даної категорії справ Вищим адміністративним судом України або Верховним судом України та внесення відповідних змін у чинне законодавство.

Науковий керівник – д.ю.н., проф. Мельник Р.С.

Володимир Чумак
*Харківський національний університет
внутрішніх справ
канд. юрид. наук, пров. наук. співроб.
відділу організації наукової роботи*

Особливості законодавчого закріплення завдань поліції в державах-членах Європейського союзу (на прикладі Литви)

Становленню Національної поліції України сьогодні приділяється значна увага керівництва держави. Так, Президент України П. О. Порошенко заявив, що особливих успіхів влада домоглася у сфері реформи правоохоронних органів [Худякова О. В.

Вимоги до кандидатів на службу в поліції / О. В. Худякова // Право і безпека. - 2015. - № 4 (59).- с. 107].

Безумовно, організація діяльності щодо забезпечення правопорядку, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю у всіх її проявах у кожній країні має свою специфіку й особливості. Так, особливий інтерес для дослідження становить завдання поліції в такій розвиненій демократичній державі, як Литва, де ця діяльність, пройшовши тривалий і непростий шлях розвитку, переконливо доводить свою ефективність і користується належним рівнем підтримки та довіри народу [Солнцева Х. В. Організація поліцейської діяльності в Україні та США: структура / Х. В. Солнцева // Право і безпека. - 2016. - № 1 (60).- с. 69].

Останнім часом обрана проблематика стає актуальним об'єктом вивчення. Так, окремі аспекти поліцейської діяльності аналізуються в наукових працях і розробках В. Б. Авер'янова, Ю. Є. Аврутїна, О. М. Бандурки, К. С. Бельського, І. П. Голосниченка, С. Т. Гончарука, І. А. Горшенєвої, А. В. Губанова, Д. Інсіарді, Г. Келлінга, А. Т. Комзюка, В. М. Манохїна, О. І. Остапенка, Л. Л. Попова, О. С. Пронєвича, М. П. Смирнова, Ю. П. Соловєя, Ю. М. Старилова, В. М. Шадріна, С. С. Яценка та інші вчені.

Завдання поліції належать до чинників, що зумовлюють нормативно-правовий статус поліції і визначають специфіку її організаційної побудови. У правничій літературі завдання поліції визначаються як цілі, досягнення яких він має прагнути у своїй діяльності [Пронєвич О.С. Завдання поліції (міліції) у юридичній поліцействі / О. С. Пронєвич // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. - 2010. - № 4 (51).- с. 191].

Значимо, що про завдання поліції йдеться не лише в автономній нормі Закону України «Про Національну поліцію» але й у низці інших нормативно-правових актів, де загальні завдання поліції деталізуються відносно окремих служб і підрозділів.

З прийняттям 2 липня 2015 року Верховною Радою України Закон України «Про Національну поліцію», який набув чинності лише 7 листопада того ж року поліцію було увільнено від виконання низки не властивих їй завдань, які значною мірою кореспондуються із завданнями поліції (міліції) більшості пострадянських держав.

Правоохоронна система України до 7 листопада 2015 року не здатна була ефективно виконувати покладені на неї державою функції та завдання і не позбулася таких негативних наслідків радянської правоохоронної системи, як надмірна централізація, мілітаризація, бюрократизм і карально-репресивний характер службової діяльності. Усі ці вади характерні для тодішньої міліції, свідченням чого є численні нарікання на її діяльність з боку населення та громадських організацій, у тому числі й правозахисних [Покращення організаційно-правового забезпечення діяльності міліції в системі правоохоронних органів держави [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reftrend.ru/734902.html>].

Значене свідчило про необхідність перманентного звернення до досвіду діяльності поліції країн Європи з метою його використання в Україні, у зв'язку з цим й був прийнятий 2 липня 2015 року Верховною Радою України Закон України «Про Національну поліцію», який значною мірою ґрунтується на апробованих у західних країнах концептуальних підходах.

Так, у ст. 4 Закону Литовської Республіки «Про поліцію» зазначено, що поліція відповідно до законів і інших нормативно-правових актів неупереджено захищає всіх

людей на території Литовської Республіки, незалежно від їх національності, раси, статі, мови, походження, соціального статусу, релігії, переконань і думок.

У ст. 5 Закону Литовської Республіки «Про поліцію» зазначено, що пріоритетним напрямком поліцейської діяльності є: 1) захист прав і свобод людини; 2) забезпечення громадського порядку та громадської безпеки; 3) надання допомоги у надзвичайних ситуаціях, у тому числі якщо особа постраждала від протиправних діянь чи стихійних лих (природних катаклізмів) або перебуває у беспорядному стані; 4) запобігання кримінальним злочинам та іншим правопорушенням; 5) виявлення і розслідування кримінальних злочинів та інших правопорушень; 6) контроль за безпекою дорожнього руху [Lietuvos Respublikos Policijos Veiklos Įstatymas 2000 m. spalio 17 d. Nr. VIII-2048 Vilnius [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www3.lrs.lt/pls/inter3/dokpaieska.showdoc_l?p_id=435630. – Закон Литовської Республіки про поліцію від 17.10.2000].

Отже, зрозуміло, що боротьба зі злочинністю нерозривно пов'язана з діяльністю правоохоронних органів, чинне місце серед яких займає поліція. В свою чергу поліція в Україні як абсолютно нова форма формація служіння суспільству перебуває лише на початковому етапі свого формування.

Тому, відзначимо, що в умовах реформування Міністерства внутрішніх справ зарубіжний досвід в цьому напрямі заслуговує на особливу увагу з метою вдосконалення діяльності й подальшого розвитку МВС України та спонукає продовжувати наукові пошуки в цьому напрямку.

Анна Шарая

*Запорізький національний університет
канд. юрид. наук. доц. кафедри цивільного права*

Принципи державної служби: зміни у законодавчому закріпленні

Реформаційні процеси, які наразі тривають в Україні стосуються різних сфери суспільних відносин, однією з яких є сфера державної служби. Тому важливого значення набуває детальне відстеження окремих особливостей, новел законодавства, прийняття якого є логічним при впровадженні зазначених процесів. Не є винятком і прийняття Закону України від 10.12.2015 р. «Про державну службу», положення якого набувають чинності 01.05.2016 р., що стало закономірним продовженням правотворчих процесів щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання засад державної служби.

Новий Закон містить досить широке коло новацій та позитивних зрушень у регулюванні окремих положень, що стосуються державної служби, однак варто звернути увагу на принципи державної служби. Взагалі, у довідкових та доктринальних джерелах терміном «принцип» (від лат. *principium* – основа, початок) позначають «основні, найзагальніші вихідні положення, засоби, правила, що виражають природу і соціальну сутність явища, його спрямованість і найсуттєвіші властивості» [Колодій А. М. Принципи права: генеза, поняття, класифікація, місце і роль у правовій системі України // Правова система України: історія, стан та перспективи : у 5 т. / А. М. Колодій / [За заг. ред. М. В. Цвіка, О. В. Петришина]. – Х. : Право, 2008. – Т. 1. Методологічні та історико-теоретичні проблеми формування і розвитку правової системи України. – С.689–704, С. 693]. Хоча легальної дефініції «принципи державної служби» новопринятий закон не містить, проте з аналізу їх змістовного наповнення можна зробити висновок, що принципами державної служби є основні, фундаментальні ідеї, положення, які є